

SMÍCHOVSKÝ

Informační týdeník Sboru CASD Praha 5 – Smíchov

ZPRAVODAJ

2. SRPEN 2025

Číslo 1273/ Ročník 25

5 EXODUS
PRVNÍ
VELIKONOCE

263
EPISTOLA

JAK JSOU VĚCI NĚKDY
JINAK, NEŽ SE ZDAJÍ

SOŇA SÍLOVÁ
ODKAZ A KRÉDO DO
VŠEHO, CO JE PŘED NÁMI
MATOUŠ 28,16-20

BOHOSLUZBYONLINE.CZ
INTERNETOVÉ VIDEO PŘENOSY Z SMÍCHOVA

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

9,30 hodin

Studium sobotní školy a dětské sobotní školy – vede Luděk Bouška

Téma úkolu: „První Velikonoce“

- Společná píseň č. 266 „Ty, Bože lásky“
- Biblický text „Exodus 12,29-42“ a modlitba
- Studium probíhá ve třídách pod vedením učitelů
Milan Müller, Daniela Bláhová
- Sbírka pro potřeby misie
- Video prezentace „Nezapomenout na sousedy“
- Společná píseň č. 342 „Světů zaznívá zvěst spásná“
- Modlitba

10:30 hodin

Přestávka

10:45 hodin

Bohoslužba – vede Milan Müller

- **Přivítání, sborová oznámení**
- **Blahopřání k jubileu** – první diakonka, starší sboru
- Společná píseň č. 290 „Můj Bože, má jsi chvála“
- Modlitba
- Sbírka pro potřeby sboru
- **Příběh pro děti** – Soňa Sílová
- **Čtení textu Bible** – Matouš 28,16-20
- Tichá modlitba
- **Kázání – Soňa Sílová**
Téma: „Odkaz a kredo do všeho, co je před námi“ (Ž 121)
- Společná píseň č. 9 „Chci tobě, Bože, vzdávat chválu“
- Modlitba – Soňa Sílová
- Společná píseň č. 280 „Králi věčný, žehnej nám“ vsedě
- Soukromé tiché modlitby a rozjímání vsedě

Oznámení

-Přejeme požehnanou sobotu všem, kteří navštívili náš sbor.

-Dnes, 2. 8., bude kázáním sloužit sestra Soňa Sílová.

-Příští sobotu, 9. 8., bude slovem z Písma sloužit bratr Václav Vondrášek.

-Prosíme, myslíme na svých modlitbách na sestry a bratry, kteří jsou nemocní nebo prožívají různé nemilé životní situace.

-Připojte se k nám v měsíci srpnu a myslíme na svých modlitbách na: **Boží vedení.**

-Bankovní účet sboru: 5053339/0800, do textu jméno a účel.

-Lékárnička sboru a druhá, přenosná, jsou umístěné v zákristii na stěně a ve skřínce označené zeleným křížem.

V období 3. – 9. 8. 2025 oslaví narozeniny:

Kadaník Miroslav (4.8.); Janušková Alena (7.8.); Vondrášek Václav (8.8.)

Přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

P.S. Omlouváme se všem, na které jsme zapomněli. Nebyl to úmysl.

QR Platba - Misie

Pravidelné sborové sbírky

Účel: **sbírka misie**

Bankovní účet: **5053339/0800**

Variabilní symbol: **11106**

Účel: **sbírka pro sbor**

Bankovní účet: **5053339/0800**

Variabilní symbol: **777**

QR Platba - Sbor

VZKAZY, PODĚKOVÁNÍ, NABÍDKA...

Kazatelská epištola Smíchovským - 263. kapitola

JAK JSOU VĚCI NĚKDY JINAK, NEŽ SE ZDAJÍ

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

nějak často poslední dobou vzpomínám na prázdniny svého dětství, z velké části trávené u babičky a dědy, plné her a zkoumání pokladů půdy, kůlen a stodoly, čtení starých Mateřídoušek, malování vodovkami na stole na dvoře, stavění starého zeleného stanu s kulem uprostřed a babiččino mazání mravenčích štípanců francovkou, koupání v plechové vaně, když bylo obzvlášť vedro. Také její jedinečné vdolky plněné jablky a sypané mákem a domácí nudle na sladko i slano, z obchodu polorozteklý nanuk strčený do hrníčku... Ale taky od mala práce. Sušení sena,

skládání balíků slámy od „jezedů“, nošení konví vody od potoka a zalévání, trhání rybízu a sbírání letních jablek, „průsvitných“, nenáviděné pletí záhonků, oblíbené krmení slepic, kachen, králíků – a zvlášť když se vylíhla kachňátka nebo narodili a povyrostli králíčky!

Jaký to byl rozdíl oproti druhé babičce, která nás nenechala dělat vůbec nic. Myslela to dobře, ale ta nuda! Krátili jsme si čas drnkáním na rozbitou mandolínu, prohlížením knih Zikmunda a Hanzelky, na které jsme ale byli ještě malí, občas se servali nebo hráli žolíky.

A tak moje raně dětské poznání bylo, že práce může být někdy otravná, ale vždycky mnohem lepší než nuda a z ní vymyšlené skopičiny. Není to tedy školometsky otravné moudro, ale praxí vyzkoušený fakt, že je dobré „s chutí pracovat vlastníma rukama“ a „chleba lenosti nejíst“ (Př 31,13.27)

Nejradši jsem ale stejně měla, když děda zanechal dohánění agrotechnických lhůt a vzal nás na procházku. To vždycky sebral z knihovny dalekohled v hranatém pouzdře a když jsme vyšli na kopec nad ves, tak obřadně sejmul všechny krytky a dovolil nám zavěsit dalekohled na krk a dívat se do vysočinských kopců na jedné straně a do polabské roviny na straně druhé. A taky vyprávěl: tady byla úvozová cesta, tady mez, tady skalka, kde se lámala opuka, tady studánka, tam další pramen. A to všechno bylo už tehdy pryč. A mně to bylo už tehdy líto. Děda varoval, že bude sucho, že voda z deště po udusaném a nesprávně obdělávaném poli rychle steče a způsobí povodně, že životodárnou půdu spláchne a odnese voda nebo že ji vysušenou odvané vítr. Přišlo mi to jako brblání člověka vzpomínajícího na staré dobré časy. Ale všechno to přišlo a není to dobré. Slyším posměšné poznámky, kde že je to globální oteplování, když je chladné léto a pořád prší. Prý je „ošklivo“ a čekáme na „hezké“ počasí. Ale já jsem ráda, že prší, že není sežehlo a vyprahlo, i když spodním vodám to stejně nepomůže. Je to Boží milost, že zatím nemusíme nést všechny důsledky toho, že se jako jednotlivci, a hlavně jako společnost nechováme ke stvoření s náležitou péčí dobrého správce a hospodáře a že Bůh ještě nepřistoupil k tomu, aby „zahubil ty, kdo hubili zemi“ (Zj 11,18).

Co my ale s tím? Třeba starat se dobře o svou zahradu či zahrádku, dát tam příležitost životu, přemýšlet, co kupuji a koupit aspoň občas něco od zemědělce či pěstitele z okolí, podpořit svým hlasem ty, kdo propagují pestrou krajinu a vrací alespoň do malých částí kulturní stepi život a tím zlepšují životní podmínky nám všem, dokonce včetně příznivých změn počasí. To všechno můžeme a myslím, že i máme jako Boží děti dělat.

Požehnanou sobotu, krásné léto a možnost něco pro tu Bohem nám svěřenou zemi udělat z celého srdce přeje a srdečně zdraví

Téma 3. čtvrtletí 2025: EXODUS

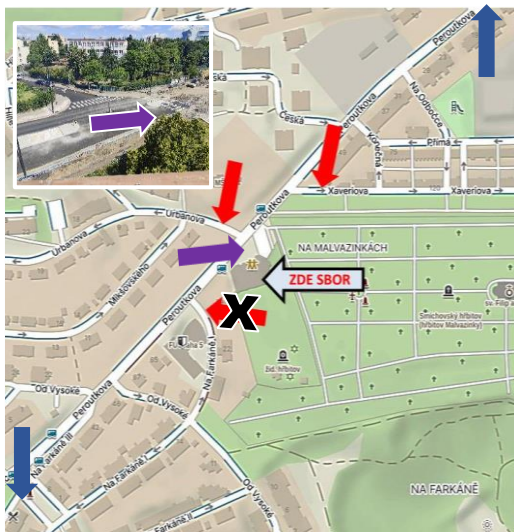
Základní verš

- Ex 11,1–10: Oznámení poslední rány (neděle)
- Ex 12,1–20: Ustanovení Paschy a pokyny k jejímu slavení (pondělí)
- Ex 12,17–23: Význam krve a nekvašených chlebů (úterý)
- Ex 12,24–28: Předávání významu Paschy dalším generacím (středa)
- Ex 12,29.30: Desátá rána a faraónova reakce (čtvrtek)

- V čem se liší židovské a křesťanské Velikonoce?
- Proč Mojžíš „planul hněvem“, když odcházel od Faraóna?
- Jsme schopni se sami zbavit hříchu? K čemu nás to vede?

V tomto čtvrtletí otvíráme témata sobotní školy v pořadu Bible pro dnešek – pořad HopeTV inspirovaný tématem lekcí sobotní školy <https://sobotniskola.casd.cz/bible-pro-dnesek/>

Luděk Bouška

aktuálně k 2.8.2025

Modré šipky zastávky MHD.
(bez změn)

Fialová šipka (viz foto)
nové místo výstupu naproti hlavnímu
schodišti do sboru ze směru od
Waltrovky.

důrazům v adventismu i spisech Ellen Whiteové.

Jinými slovy, měnící se doba vedla ke změně důrazů. Přítomná pravda, jak ji viděli první adventisté, byla progresivní (postupně zjevovaná). Ellen Whiteová naznačila tuto perspektivu ve své radě Haskellovi v roce 1858. „*Bůh,*“ napsala, „*vede lid, ne několik jednotlivců, z nichž jeden věří tomu, druhý onomu... Třetí anděl vede a očisťuje lid ... viděla jsem, že Boží andělé povedou Boží lid tak rychle, aby mohl přijmout a jednat podle důležitých pravd, které jsou mu sdělovány.*“²²

V roce 1863 nastal čas pro posun vpřed v oblasti zdravotní reformy,

včetně jedení vepřového masa. Rada Ellen Whiteové se podle toho upravila.

Mezitím její manžel a další

lidé až do roku 1872 tvrdili, že jedení vepřového masa je hřích. Na druhou stranu Ellen nikdy nezastávala tento vyhraněný postoj svého manžela. V roce 1889 napsala, že „vepřové maso bylo zakázáno Ježíšem Kristem zahaleným do mohutného oblaku“. Dodala však, ve shodě se svou radou Haskellovi z roku 1858, že „toto není zkušební otázka (členství)“. Pro ni, jak se dále uvádí v úryvku z roku 1889, šlo o otázku zdraví.²³

Rozdíl v postoji k jedení vepřového masa mezi Whiteovými je poučný. Oba

měnili své postoje, ale James postupně zastával oba pohledy – od argumentace Novým zákonem ve prospěch jedení vepřového masa v roce 1850 až k jeho odsouzení jako hříchu v roce 1872. Naproti tomu Ellen se oběma extrémním postojům vyhýbala. Její rada z roku 1858 nesměřovala k obhajobě používání vepřového masa, ale k tomu, aby Haskell své názory nezveřejňoval, protože církev na tento krok není připravena. V té době si patrně neuvědomovala všechny důsledky svého prohlášení z tohoto roku. To totiž naznačovalo, že Bůh povede svůj lid směrem k vyloučení vepřového masa z jídelníčku. Cesta k postupným změnám tedy zůstala otevřená. Na druhou stranu její rada, že konzumace vepřového masa není zkušební otázkou členství, zůstala neměnná.

V postoji Whiteových k otázce vepřového masa tak nacházíme dva různé typy změn. Jamesův postoj ilustruje změnu prostřednictvím radikální změny (zvratu), zatímco Ellenin postoj dává prostor postupným změnám na pozadí neustálého vývoje přítomné pravdy.

Znamená to, že Ellen Whiteová nikdy nezažila radikální změny ve svém postoji k náboženským tématům? Ne. Následující ilustrace ukazují, že většina změn, které lze v jejích spisech nalézt, byla spíše objasňující nebo se jednalo o postupný vývoj věrouky. Málodky se jednalo o radikální, převratnou změnu ná-zoru či postoje.

Ellen Whiteová
se vyhýbala
oběma extrém-
ním postojům.

²² Ellen G. White, *Testimonies*, sv. 1, s. 207 (kurzíva doplněná).

²³ [James White], „Swine's Flesh“, *Health Reformer*, January 1872, s. 18; Ellen G. White Manuscript Releases, sv. 1b, s. 173.

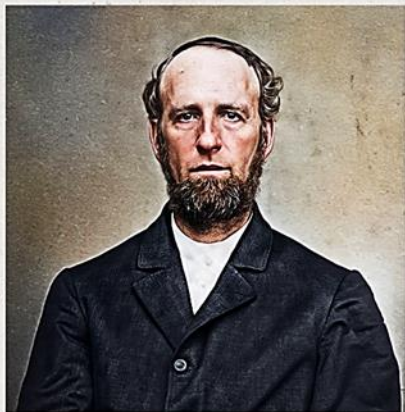
Změna jako zvrát

Třetím typem změn ve spisech Ellen Whiteové je náhlá změna jejich dřívějších postojů. V oblasti věrouky jich není mnoho, ale napadají mě tři.

První souvisí s 22. říjnem 1844, který je datem ukončení proroctví o 2 300 dnech/letech z Da 8,14. V prosinci 1844 se vzdala názoru, že se 22. října opravdu něco stalo. Význam jejího prvního vidění je třeba vidět tvář v tvář této skutečnosti. To, co původně považovala za temnotu, začala díky vidění vnímat jako „jasné světlo, které začalo svítit“ adventnímu lidu, který stoupá vpřed směrem k Božímu království.²⁴

Další příklad převratné změny se týká jejího chápání učení o zavřených dveřích. William Miller učil, že na konci 2 300 dnů se dveře milosrdenství zavřely, doba třibení se uzavřela a snaha varovat hříšníky skončila.²⁵ Všichni adventisté (včetně Ellen Whiteové), kteří zastávali názor, že 22. října došlo k naplnění proroctví, také věřili, že doba milosti skončila. Teprve postupně, v průběhu doby, mohli v tomto aspektu své teologie oddělit omyl od pravdy.

Měníci se názor Ellen Whiteové na učení o zavřených dveřích (milosti) v sobě nese jak rysy postupného zjevo-
vání pravdy, tak aspekty náhlé změny. První z těchto aspektů ukazuje, že se postupně začala posouvat od názoru,

James
White

že zavřené dveře znamenají ukončení doby milosti, k tomu, že jde o skutečnost, že „Ježíš zavřel dveře do svatyně a nikdo je nemůže otevřít; a že otevřel dveře do nejsvětější svatyně a nikdo je nemůže zavřít“.²⁶ Postupné rozvíjení pravdy také souvisí s hlubším pochopením tématu nebeské svatyně mezi sobotními adventisty.

V tomto tématu však došlo i k náhlé změně postoje (zvratu). Ellen Whiteová přiznává, že se držela teologického omylu. V roce 1874 napsala: „Se svými bratry a sestrami jsem po roce 1844 zastávala názor, že se již neobrátní žádní hříšníci. Ale,“ rychle dodává, „nikdy jsem však neměla vidění, že by tomu tak mělo být.“ A tak došlo ke změně.²⁷

Její pozdější chápání bylo v rozporu s tím, co původně zastávala po roce 1844. Nové porozumění postupně přišlo díky pochopení důsledků učení

²⁴ Viz *A Word to the „Little Flock“* (Brunswick, Maine: James White, 1847), s. 22; Ellen G. White, *Early Writings* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1945), s. 14.

²⁵ William Miller, *Evidence From Scripture and History of the Second Coming of Christ About the Year 1843* (Boston: Joshua V. Himes, 1842), s. 237; William Miller, „Letter From Brother Miller“, *Advent Herald*, December 11, 1845, s. 142.

²⁶ Ellen G. White, *Early Writings*, s. 42. Viz s. 42–45.

²⁷ Ellen G. White, *Selected Messages*, kniha 1, s. 74.

Ellet J.
Waggoner

o sobotě a o svatyni pro světovou misi v kontextu Zj 14,6–12. A také díky jejím prvním viděním. Stejně jako v případě jejich spoluvěřících i jí trvalo nějakou dobu, než se nedorozumění ohledně zavřených dveří v její mysli vyřešilo.

Třetí příklad se týká doby začátku soboty. První sobotní adventisté byli v této otázce značně rozdělení, někteří se drželi západu slunce, zatímco jiní věřili, že sobota by měla začínat v 18.00 hod. nebo při východu slunce či o půlnoci.

J. N. Andrews byl pověřen, aby tuto otázku prostudoval. Svůj příspěvek přednesl na konferenci v Battle Creeku v listopadu 1855. Jeho biblické argumenty o západu slunce přesvědčily všechny až na několik málo účastníků. Na závěr Andrewsova vystoupení pak Ellen Whiteová dostala vidění, které

potvrdilo biblickou pravdu a přineslo jednotu mezi věřící. Toto vidění, jak napsal James White v roce 1868, „vyřešilo otázky bratra Batese a ostatních a od té doby mezi námi v tomto bodě panuje všeobecná shoda“.²⁸

Někteří nepřátelé adventistů sedmého dne by mohli naznačovat, že tento prožitek byl jen metodou Ellen Whiteové jak manipulovat s věřícími prostřednictvím svých vidění. Proto Uriah Smith opatrně zdůraznil, že vidění o západu slunce „bylo v rozporu s jejími vlastními názory v době, kdy jí bylo vidění dáno“. Jinými slovy, díky tomuto vidění změnila i svůj postoj k začátku soboty – od 18.00 hod. na západ slunce.²⁹ Patřila tedy mezi „ostatní“, o nichž se v roce 1868 zmínil její manžel a které bylo třeba uvést do souladu s dalšími věřícími.

Tyto příklady ukazují, že Ellen Whiteová občas věřila omylům a že rostla ve svém poznání. Věděla, o čem mluví, když v roce 1906 poznamenala, že se posledních šedesát let „neustále učí ve vztahu k božským věcem“.³⁰

Spásná pravda: dynamický koncept

Joseph Bates a James a Ellen Whiteovi, zakladatelé adventismu sedmého dne, měli dynamické pojetí toho, co nazývali „přítomná pravda“. Bates použil tento výraz již v roce 1846 v souvislosti se sobotou. Jiný tento pojem rozšířil tak, aby zahrnoval celé poselství Zj 14,6–12.

²⁸ J. N. Andrews, „Time for Commencing the Sabbath“, *Review and Herald*, December 4, 1855, s. 76–78; James White, „Time to Commence the Sabbath“, *Review and Herald*, February 25, 1868, s. 168.

²⁹ Uriah Smith, „Not Satisfactory“, *Review and Herald*, August 30, 1864, s. 109.

³⁰ Ellen G. White, *Selected Messages*, kniha 3, s. 71.

Přítomná pravda byla sobota, svatyně a související pravdy.³¹

James White v roce 1849, poté co citoval 2Pt 1,12 ohledně „přítomné pravdy“, napsal, že „v Petrově době existovala přítomná pravda neboli pravda platná pro jeho dobu. Církev měla vždy přítomnou pravdu. Nynější pravda,“ pokračoval, „je ta, která ukazuje současnou povinnost a správný postoj pro nás, kteří máme být svědky doby soužení.“ V otázce obsahu přítomné pravdy se s Batesem rozhodně shodoval. Poselství prvních dvou andělů ze Zj 14 již zaznělo; nyní nastal čas pro třetího anděla.³²

Když Ellen Whiteová v roce 1857 tvrdila, že někteří věřící mají „sklon odvádět pozornost od velkých pravd spojených s třetím poselstvím k budům, které nejsou životně důležité“, namítla, že „nebylo možné některé přimět, aby viděli, že přítomná pravda je *přítomná* pravda, a ne budoucí pravda, a že Slovo jako lampa jasně svítí tam, kde *stojíme*, ale již ne tak jasně osvětluje cestu v dálece“.³³ Ellen Whiteová tak nechala otevřený prostor pro další rozvoj adventistického učení.

Ellen Whiteová byla v souladu s pružným postojem svého manžela. Proto zatímco v roce 1850 mohla kategoricky prohlásit, že „máme pravdu, známe ji; chvála Pánu“, o 53 let později mohla také prohlásit, že „dojde k vývoji chápání, neboť pravda se neustále rozvíjí. ... Naše zkoumání pravdy je zatím

neúplné. Shromáždili jsme jen několik paprsků světla“. Již dříve poznamenala, že to, co je pro jednu generaci přítomnou pravdou, nemusí být přítomnou pravdou nebo „zkouškou“ pro další generace.³⁴

Ellen i James Whiteovi byli otevření dalšímu hledání pravdy. Nebyli tedy šokováni postupným odmítáním používání vepřového masa ani revolučním vývojem v adventistické teologii na konci 80. a v 90. letech 19. století. Ellen Whiteová také jednoznačně tvrdila, že nová přítomná pravda nesmí popírat ústřední věroučné pilíře, které vznikly ve 40. letech

19. století a které adventismu zajišťují jedinečné místo v dějinách křesťanství.

Adventisté sedmého dne přijímají Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozují základní věroučné články.

Bible, naše jediné vyznání víry

Možnost dalšího vývoje přítomné pravdy byla jedním z důvodů, proč James White a další první adventisté odmítali vyznání víry. Vždyť mnoho adventistických věřících v polovině 40. let 19. století bylo vyloučeno ze stávajících denominací, protože objevili v Bibli novou pravdu a nemohli o ní mlčet. Kvůli takovým zkušenostem

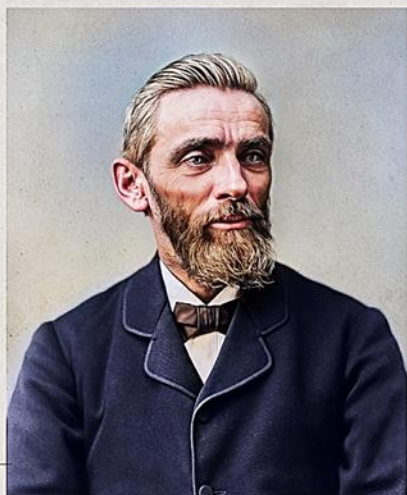
³¹ Joseph Bates, *The Seventh Day Sabbath a Perpetual Sign* (New Bedford, Mass.: Press of Benjamin Lindsey, 1846), s. 2; *A Seal of the Living God* (New Bedford, Mass.: Press of Benjamin Lindsey, 1849), s. 17.

³² James White, in *The Present Truth*, July 1849, s. 1.

³³ James White, „A Sketch of the Rise and Progress of the Present Truth“, *Review and Herald*, 31. prosince 1857, s. 61.

³⁴ Ellen G. White *Manuscript Releases*, sv. 5, s. 201; sv. 3, s. 258, 259; viz Ellen G. White, *Testimonies*, sv. 2, s. 693.

John
Norton
Loughbo-
rough

zastávali první sobotní adventisté názor, že jejich jediným vyznáním víry by měla být Bible.

V roce 1861 na shromáždění, na kterém sobotní adventisté uspořádali svou první konferenci, John Loughborough osvětlil problém, který první adventisté viděli ve vyznání víry. Podle Loughborougha „prvním krokem odpadnutí je sepsání kréda (vyznání víry), které nám říká, čemu máme věřit. Druhým krokem je učinit z tohoto vyznání víry zkoušku členství. Třetím je hodnotit členy podle tohoto kréda. Čtvrtým krokem je odsoudit jako kacíře ty, kteří tomuto vyznání víry nevěří. A za páté zahájit pronásledování takových členů“.³⁵

Poté promluvil James White, který poznamenal, že „vytvoření kréda

znamená stavět překážky a zatarasit cestu veškerému budoucímu pokroku“. Stěžoval si na některé lidi, kteří svým vyznáním „vytyčili cestu Všemohoucímu. Prakticky říkají, že Pán nesmí dělat nic jiného, než co bylo stanoveno ve vyznání víry. ... Bible,“ uzavřel, „je naším vyznáním víry. Odmítáme vše, co má podobu lidského vyznání víry.“³⁶

Po živé diskusi konference jednomyslně odhlasovala přijetí „církvní smlouvy“, která obsahovala stručné představení věroučných článků. Církev má povinnost říci něco o tom, čemu věří, jak svým členům, tak i ostatním lidem, i když by se měla vyhnout zkonstatěnému vyznání víry.

Od vzniku prvního sdružení v roce 1861 měla Církev adventistů sedmého dne vyznání víry, které bylo oficiálně přijímáno, o pouhých třech bodech, i když pouze jediný bod byl schválen na zasedání Generální konference. První skutečné vyznání víry vytvořil Uriah Smith v roce 1872, druhé se objevilo v roce 1931 a třetí jsou základní věroučné výroky přijaté Generální konferencí v roce 1980.³⁷

Postupně však docházelo ke stále silnějším snahám vyztužit adventistické vyznání víry „věroučným cemen-tem“, i když se doposud těmto snahám dařilo úspěšně čelit. Od počátku třicátých let až do roku 1980 se vyznání víry z roku 1931 objevovalo v církevních ročenkách a církevních příručkách, čímž získalo určitý oficiální status

³⁵ „Doings of the Battle Creek Conference, October 5 and 6, 1861“, *Review and Herald*, Octobers, 1861, s. 148.

³⁶ Tamtéž.

³⁷ Vyjádření, která mohou pomoci ohledně tohoto důležitého rozvoje viz Robert W. Olson and Bert Haloviak, compilers, „Who Decides What Adventists Believe: A Chronological Survey of the Sources“, (unpublished paper, rev. ed., March 15, 1978); Walter R. L. Scragg, „Doctrinal State ments and the Life and Witness of the Church“ (nepublikovaný článek představený na setkání zaměstnanců církve ve Švédsku a Anglii v roce 1981). Viz také poznámka 1.

navzdory tomu, že vzniklo vlastně neplánovaně. V roce 1946 odhlasovala Generální konference na svém zasedání, že „revize základních věroučných bodů, jak jsou nyní uvedeny v příručce, může být provedena pouze na zasedání Generální konference“.³⁸ Toto hlasování také připravilo půdu pro to, aby další základní věroučné body byly oficiálně přijaty na Generální konferenci v roce 1980. Schválení z roku 1980 učinilo Základní věroučné výroky mnohem oficiálnější dokumentem, než kdy církev do té doby měla.

Snad nejpřekvapivější na základních věroučných výrocích z roku 1980 je však Preambule. Preambule nejenže začíná historickým adventistickým prohlášením, že „Adventisté sedmého dne přijímají Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozují základní věroučné články“, ale také ponechává otevřenou cestu k další revizi.

V duchu dynamické povahy raného adventistického pojetí přítomné pravdy je preambule uzavřena následující větou: „K revizi těchto výroků může dojít při zasedání Generální konference, když církev pod vedením Ducha svatého dospěje k plnějšímu pochopení Písma nebo nalezne výstižnější výrazy k vyjádření toho, co učí svaté Boží slovo.“

To je skutečně pozoruhodné prohlášení. Uvedení možnosti revize se někteří delegáti bránili, snad v obavě ze ztráty obsahu „historického“ adventismu. Tato obava však pouze zvýrazňuje mylné představy o povaze historického adventismu. Ve své podstatě

toto slovní spojení popisuje charakteristickou stěžejní věrouku, která tvořila základ jedinečnosti adventismu ve 40. letech 19. století. Zahrnuje také velké pravdy evangelia, obnovené v období 1888, které adventisté sdílejí s ostatními evangelikálními křesťany. Problémem ovšem je, že se vždy najdou takoví, kteří chtějí počet věroučných bodů rozmnožit.

V tomto směru někteří delegáti na konferenci v Minneapolisu a v 90. letech 19. století tvrdili, že adventisté potřebují vyznání víry, aby ochránili „pravdivý“ postoj k zákonu v listu Galatským a správně označili identitu deseti rohů z knihy Daniel.

Ellen Whiteová a W. C. White tehdy po velkém úsilí úspěšně zablo-

Bible je naše
jediné vyznání
víry.

kovali snahu o vytvoření vyznání víry.³⁹ Přesto se dnes nepochybně najde mnoho lidí, kteří se domnívají, že by se církev měla jasně vyjádřit k tak různorodým tématům, jako jsou Kristova lidská přirozenost a biblická hermeneutika.

Taková hnutí, pokud by uspěla, by mohla být založena na těch nejlepších pohnutkách, protože jejich zastánci se snaží chránit historický adventismus, ale lze mít podezření, že v procesu zachování historického obsahu adventismu by ve skutečnosti mohla zabít jeho živého ducha. Zakladatelé adventismu vyjádřili velkou moudrost ve svém pochopení dynamické povahy přítomné pravdy ve svém tvrzení, že „Bible je naše jediné vyznání víry“.

³⁸ „Revision of Church Manual“, *Review and Herald*, June 14, 1946, s. 197.

³⁹ George R. Knight, *Angry Saints*, s. 26, 34, 36, 100–104; *From 1888 to Apostasy: The Case of A. T. Jones* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1987), s. 25, 41, 47, 70.

Po tři roky truchlí David pro svého syna, který uprchl. Nakonec za Absalomem pošle svého vojevůdce Joaba.

Pokračování příště